

РЕШЕНИЕ

№ 1542

гр. София, 03.04.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 19-ТИ СЪСТАВ, в публично заседание на девети март през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: СИЛВИЯ П. ГЕОРГИЕВА

при участието на секретаря ПЕТЯ М. ГЕОРГИЕВА
като разгледа докладваното от СИЛВИЯ П. ГЕОРГИЕВА Административно наказателно дело № 20221110216661 по описа за 2022 година

Производството е по реда на раздел V, чл.58д и сл. от ЗАНН и е образувано по жалба на „КЪНВИНИЪНС“ АД, със седалище и адрес на управление: гр. С, ж. к. СПЗ М п, ул. „Е К“ № , представлявано от изпълнителния директор И А А срещу наказателно постановление (НП) № 23-2200610/29.11.2022 г. на директор на дирекция „Инспекция по труда ” (Д „ИТ”) – София област (СО), с което е наложена на основание чл.416, ал.5 от Кодекса на труда (КТ), във вр. чл.414, ал.4 от КТ имуществена санкция в размер на 15 000 (петнадесет хиляди лева) лв. за административно нарушение на чл.152, т.1 от КТ.

С жалбата се твърди, че НП и наложената с него санкция са незаконосъобразни и необосновани, а извършването на вмененото нарушение не е доказано, тъй като неправилно и в несъответствие с описаната в акта фактическа обстановка в НП е посочено, че е представена и присъствена форма за октомври 2022 г., което не се е случило, тъй като такава не е била съставена към датата на проверката 06.10.2022 г. Моли се за отмяна на НП и присъждане на всички направени по делото разноси, включително адвокатско възнаграждение.

За дружеството-жалбоподател, редовно призовано, се явява процесуален представител, който поддържа жалбата и по същество пледира за отмяна на

НП като неправилно и незаконосъобразно, а от събраните по делото доказателства се установило по категоричен начин, че не е налице извършено нарушение. Претендират се разноси, за които се представя списък в размер на 1 200 лв. с ДДС.

За въззиваемата страна се явява процесуален представител, който оспорва жалбата и пледира да бъде оставена без уважение като неоснователна и недоказана, като намира, че нарушението е доказано от показанията на разпитания свидетел, който е посочил, че е взел предвид графика, а не присъствената форма, както и да бъде отчетено, че се касае за повторност на нарушението. Прави се възражение за прекомерност на адвокатския хонорар и се претендира юрисконсултско възнаграждение.

От събраните по делото доказателства преценени поотделно и в тяхната съвкупност, съдът установи следното:

Подадени били сигнали съответно с вх. №22105018/04.10.2022 г. от А С Г и вх. №22107963/14.10.2022 г. от А С Г и двата с изложени факти относно нарушение на трудовото законодателство от „КЪНВИНИЪНС“ АД. По повод на двата сигнала е започнала проверка от инспектори при Д „ИТ“ СО на „КЪНВИНИЪНС“ АД по спазване на трудовото законодателство.

В дружеството се работело при сумирано отчитане на работното време за период от един месец, съгласно изготвени месечни графици за работа, считано от 04.01.2021 г. за работниците и служителите от дирекция „Логистика“: екип „Транспорт“, което е видно от Заповед №3/04.01.2021 г. и по същия начин от 01.04.2021 г. за работниците и служителите от дирекция „Логистика“: екип „Транспорт“, което е видно от Заповед №9/01.04.2021 г.

По време на проверката на 06.10.2022 г. са били предоставени на проверяващите инспектори при Д „ИТ“СО, сред които и свидетелката Еленкина присъствените форми за месец септември 2022 г. и график за месец октомври 2022 г. Въз основа на тях проверяващите стигнали до извод, че лицето Любомир Владимиров Владимиров, на длъжност „шофьор лекотоварен автомобил“ в обект: складова база на дружеството, находяща се в гр. С, ж. к. СПЗ М п, ул. „Е К“ № е бил без осигурена непрекъсната междудневна почивка от минимум 12 часа, тъй като от присъствената форма за месец септември 2022 г. е установено, че Владимиров е бил на работа на 30.09.2022 г. смяна Р8-2 от 14 часа до 23 часа и от графика за месец октомври

2022 г. е трябвало да бъде на работа на 01.10.2022 г. смяна Р8-1 за времето от 6 часа до 14:30 часа. Приложена е легенда на работните смени.

От приложения трудов договор се установява, че между „Кънвиниънс“ АД и Л В В е налице сключен такъв от 11.11.2020 г. за длъжността „шофьор“, считано от 12.11.2020 г.

Установява се от приложената присъствена форма за месец октомври 2022 г. и от разпита на свидетеля Л В В, че последният е бил в почивка на дата 01.10.2022 г.

Приложени са присъствените форми за м. септември 2022 г., както и графика за работа за месец октомври 2022 г. към административнонаказателната преписка.

Изпратена е призовка до дружеството за явяване на представител на същото на 17.10.2022 г. в Д „ИТ“ СО, която е връчена на 06.10.2022 г.

Съставен е протокол за извършена проверка №ПР2233572 от 17.10.2022 г., който е връчен на упълномощено лице на 17.10.2022 г.

Попълнена е идентификационна карта.

Съставен е акт за установяване на административно нарушение (АУАН) №22-2200610 на 17.10.2022 г. от свидетеля П. Д. Е –главен инспектор в Д „ИТ“ – СО, за нарушение на чл.152 от КТ, във вр. с чл.6, ал.2 от Наредба за работното време, почивките и отпуските на дружеството, който е връчен на 17.10.2022 г. на упълномощено от управителя на дружеството лице – А Г.

Поискано е сключване на споразумение по АУАН, което е изготвено на 04.11.2022 г., но същото не е одобрено от изпълнителния директор на ИА „ГИТ“.

Въз основа на АУАН на 29.11.2022 г. е издадено обжалваното наказателно постановление № 22-2200610 от директора на дирекция „ИТ“-СО. Същото било доставено на 07.12.2022 г.

Дружеството е сключило споразумение на 21.04.2021 г. с Д „ИТ“СО по АУАН №23-2200138 от 24.03.2022 г., касаещо нарушение по чл.152 от КТ, във вр. с чл.6, ал.2 от Наредба за работното време, почивките и отпуските, одобрено с решение на изпълнителния директор на ИА „ГИТ“ на 29.04.2022 г., както и е сключило споразумение на 21.04.2021 г. с Д „ИТ“СО по АУАН №23-2200139 от 24.03.2022 г., касаещо нарушение по чл.152 от КТ, във вр. с

чл.6, ал.2 от Наредба за работното време, почивките и отпуските, одобрено с решение на изпълнителния директор на ИА „ГИТ“ на 29.04.2022 г.

Със Заповед №3-0683/11.08.2022 г. на изпълнителния директор на ИА „ГИТ“ е възложено на конкретни инспектори, сред които и под №4 на П. Д. Еленкина на основание чл.6, ал.2, т.14 от Устройствения правилник на Изпълнителна агенция „Главна инспекция по труда“ (УПИАГИТ) в срок от 11.08.2022 г. до 31.12.2022 г. да имат разширена компетентност и на територията на Столична община.

Издадена е Заповед №3-0693/15.08.2022 г. на изпълнителния директор на ИА „ГИТ“, която определя правомощията на директорите на дирекции “Инспекции по труда“, като с т.5 ги оправомощава да издават и подписват НП по съставени АУАН от инспектори за констатиран нарушения с място на извършване, находящо се в рамките на територията на друга Д „ИТ“.

Гореизложената фактическа обстановка се установява от събраните по делото писмени доказателства, както и от гласните - показанията на разпитаните в хода на производството свидетели Пешкина и Владимиров. Съдът е взел предвид и кредитира писмените доказателства, тъй като не съществуват индиции за тяхната недоставореност. Взети са предвид показанията на свидетелите, които не са в противоречие помежду си, както и не са в противоречие с кредитираните писмени доказателства.

От така установената фактическа обстановка съдът прави следните правни изводи:

Жалбата е **допустима** като подадена в законния четиринадесетдневен срок, видно от обратната разписка, удостоверяваща получаване на препис от наказателното постановление и от надлежно легитимирано лице, имащо правен интерес от обжалване, като по своята същност е **основателна**, поради следното:

Съдът като съобрази съставения АУАН и издаденото въз основа на него НП № 23-2200610/29.11.2022 г. на директора на Д „ИТ“ СО при изпълнение на функцията си за преценка на законосъобразността на административно-наказателната процедура и във връзка с изложените от жалбоподателя съображения, като разгледа АУАН и издаденото въз основа на него наказателно постановление, с изискванията на ЗАНН, указващите задължителните реквизити на тези актове и редът за съставянето им, намира

следното:

На първо място АУАН е съставен от ненадлежно териториално компетентно лице, тъй като изпълнителният директор на ИА „ГИТ“ не притежава правомощия по силата на чл.6, ал.2, т.14 от Устройствения правилник да определя обхвата на дейност и компетентност на инспекторите по труда, с което да създава възможност за изключения от правилото на чл.16, ал.2 от УПИАГИТ.

По силата на чл.16, ал.2 от УПИАГИТ, дирекциите „Инспекция по труда“ осъществяват дейността си на територията на съответната област, като упражняват цялостен контрол за спазване на трудовото законодателство.

Твърди се извършено административно нарушение на територията на гр. София, за което е съставен АУАН от инспектор при Д „ИТ“СО. Императивната разпоредба на чл. 16, ал.2 от УПИАГИТ изрично предвижда, че дирекциите осъществяват дейността си на територията на съответната област. Следователно, Д „ИТ“ СО, съгласно посочената разпоредба има териториална компетентност само на територията на Софийска област. Предвид което Заповед №З-0683/11.08.2022 г. на изпълнителния директор на ИА „ГИТ“ противоречи на чл. 16, ал.2 от УПИАГИТ и е издадена при неправилно тълкуване на съдържанието на чл. 6, ал.2, т.14 от същия правилник. Със Заповед на изпълнителния директор на ИА „ГИТ“ не може да се променя териториалната компетентност на териториалните подразделения, тъй като тя е разписана нормативно, но може само да определя обхвата на материалната компетентност на инспекторите, т.е. правомощията им, но те се упражняват винаги в териториалния обхват по чл. 16, ал.2 от УПИАГИТ. Разпоредбата на чл.6, ал.2, т.14 от УПИАГИТ предвижда, че изпълнителният директор ръководи Агенцията, като определя обхвата на дейност и компетентност на инспекторите по труда. Това е признатата му от подзаконовия нормативен акт възможност да определя материалната им компетентност, но то не касае териториалната им компетентност. В УПИАГИТ не е възложено изрично правомощие на изпълнителния директор да определя и променя териториалната компетентност на инспекторите по труда.

Поради което и АУАН, въз основа на който е издадено атакуваното НП е съставен от ненадлежен орган, тъй като не е териториално компетентен. Ето

защо съдът приема, че обжалваното НП не е издадено от местно компетентния административно-наказващ орган по смисъла на чл.47, ал.1, б. „б” от ЗАНН (Закон за административните нарушения и наказания), тъй като наказващият орган не може да делегира права, каквито устройствения правилник не му позволява за разширяване обхвата на териториалната компетентност.

На следващо място е допуснато и процесуално нарушение в хода на развитието на административнонаказателното производство, а именно:

В АУАН се твърди, че се касае за нарушение с правна квалификация по чл.152 от КТ, във вр. с чл.6, ал.2 от Наредба за работното време, почивките и отпуските на дружеството. За разлика от това в атакуваното НП се твърди, че административното нарушение е с правна квалификация по чл.152, т.1 от КТ. Разпоредбата на чл.152 от КТ няма подточки. Същата има следното съдържание след последната ѝ редакция ДВ, бр. 100 от 1992 г. „Работникът или служителът има право на непрекъсната междудневна почивка, която не може да бъде по-малко от 12 часа.“. Какво е имал предвид административнонаказващият орган при така неправилно посочена правна квалификация не става ясно.

Както в акта за установяване на административно нарушение, така и в издаденото въз основа на него наказателно постановление следва (съгласно изискванията на чл.42, т.4 и т.5 от ЗАНН и чл.57, ал.1, т.5 и т.6 от ЗАНН) да е налице пълно описание на нарушението, обстоятелствата, при които е извършено, както и законовите разпоредби, които са нарушени. Поради което и с оглед осигуряване защитата на лицето, срещу което са издадени актовете, следва да е налице единство, както между посочените като нарушени законови разпоредби, така и между словесното описание на нарушението и неговата правна квалификация. По делото се установи, че такова единство липсва.

Разгледана и по същество жалбата се явява основателна, тъй като не се установи осъществяването на процесното нарушение. Извод за осъществено административно нарушение от актосъставителя и административнонаказващия орган се прави въз основа на работния график за месец октомври 2022 г. и отчетните форми за месец септември 2022 г. От същите се установява, че работникът на длъжност „шофьор лекотоварен

автомобил“ Л В В, за когото е налице действащ трудов договор към м. септември и м. октомври 2022 г. в дружеството-жалбоподател е бил на работа на 30.09.2022 г., което е видно от отчетната форма за този месец и е следвало да е на работа по график на 01.10.2022 г., съгласно работния график за този месец, но в действителност, съгласно показанията на В и отчетната форма за м. октомври 2022 г. е бил в почивка. Като в този смисъл са и показанията на свидетеля Е, че присъствена форма се изготвя след като месецът приключи и за месец октомври 2022 г. присъствена форма за месец октомври 2022 г. не ѝ е предоставяна по време на проверката. Ето защо от събраните по делото доказателства не се установи да е осъществено извършено нарушение по чл.152, т.1 от КТ от дружеството-жалбоподател, което води до извод за незаконосъобразност на процесното НП.

За пълнота следва да се посочи, че при извършената проверка е установено, че в дружеството се работи при сумирано изчисляване на работното време с период на отчитане един месец, което е описано в т.1 на съставения протокол за извършена проверка №ПР2233572/17.10.2022 г. и което се подкрепя и от представените от процесуалния представител на дружеството-жалбоподател две заповеди в същия смисъл, поради което е неоснователно направеното възражение от страна на процесуалния представител на наказващия орган в тази насока.

С оглед изхода на производството, а именно отмяна на процесното НП, претенцията на процесуалния представител на дружеството-жалбоподател за присъждане на разноски се явява основателна. В конкретния случай процесуалното представителство на дружеството-жалбоподател в производството по делото е осъществено от адвокат, който е бил надлежно упълномощен и на същия е изплатено възнаграждение, съгласно отразеното в договора за правна защита и съдействие, в размер на 2100 лв. с ДДС. Като съобрази разпоредбата на чл.18, ал.2 от Наредба №1/09.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, във връзка с чл.7, ал.2, т.3, при интерес от 10 000 до 25 000 лв. - 1300 лв. плюс 9 % за горницата над 10 000 лв., съдът прие, че адвокатското възнаграждение в размер на 2 100 лв. се явява в границите, определени в Наредбата, тъй като размерът му е 1750 лв. плюс 20% ДДС, т.е. 2100 лв. Заплатеният и претендиран размер не е прекомерен, поради което следва да се възложат заплатените от жалбоподателя разноски в посочения размер за процесуалното

представителство пред въззивната инстанция по делото, независимо, че в случая се прави възражение от въззиваемата страна за тяхната прекомерност, тъй като се явява минималния предвиден в наредбата.

Воден от горното и на основание чл.63, ал.1 от ЗАНН, съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ наказателно постановление № 23-2200610/29.11.2022 г. на директора на Д „ИТ” – София област, като незаконосъобразно.

ОСЪЖДА Изпълнителна агенция „Главна инспекция по труда“, със седалище: гр. С, бул. „К Ал. Д“ № , с ЕИК: да заплати на „КЪНВИНИЪНС“ АД, със седалище и адрес на управление: гр. С, ж. к. СПЗ М п, ул. „Е К“ № , представлявано от изпълнителния директор И А А, за разноси по делото, а именно адвокатско възнаграждение в размер на 2100 (две хиляди и сто лева) лв.

Решението, на основание чл.63в от ЗАНН, подлежи на касационно обжалване пред Административен съд- гр.София на основанията предвидени в НПК по реда на глава XII от АПК в 14-дневен срок от съобщаването на страните, че е изготвено.

Съдия при Софийски районен съд: _____